

נות, הזמנו להקה שתופיע בחתונה שלנו.
יום אחד הגעתי לכפר קצת שתי, ואנשי הכפר קידמו את פני בקללות ובמילים גסות על ארוסתי, שפשוט קשה היה להקשיב להם. הם צחקו על כך ש"ארוסתי בוגדת בי ויוצאת עם גברים אחרים, בהתחלה לא האמינתי והלכתי לבני המישפחה שלי, לברר אם השמועות האלה נכונות. בני המישפחה ידעו את האמת וסיפרו לי, היא חיללה לא רק את הכבוד שלי, אלא את כבודך של כל המישפחה. כל הכפר צחק עלינו והצביע עלינו.
רדמתי אחרי ארוסתי, שעבדה באותו זמן כאחות בבית-החולים

„אני זוכן לשבח

עוד 50 מאסרי

עולם ולא להודי

את כבוד ילדי!

מגידל בסבריה. עקבתי אחריה וגייתי שהיא באמת הולכת עם גברי אחרים מאחורי הגב שלי. דיברתי איתה וניסיתי לשכנע אותה שמה שהיא עושה פוגע בכבוד שלי ובכבוד המישפחה שלי, אבל שום דבר לא עזר.

יום אחד, בתוך הבית, איבדתי את השליטה על עצמי. הנקתי אותה וזרקתי אותה לתוך הבאר. אחרי המעשה ברחתי. לא רציתי להסגיר את עצמי, כי ידעתי שאם אתפס ואשפט לפי החוק היהודי אני אראשם ברצח. חודשיים הסתתרתי עד שגורע לי שהמישפחה

רגע השבירה שלי היה כאשר לקחו את ההורים הזקנים שלי והפשיטו אותם עירומים לנגד עיני, השפילו את הוריי בחוסר כבוד. אצלנו ההורים זה הכל. באותו רגע, כשראיתי את ההורים שלי עומדים עירומים ומושפלים, הודיתי ברצח. הייתי מודה בכל דברי, לא היתה לי ברירה אחרת. אני מוכן לשבת בכלא עוד שמונים שנה. אצלנו, אם ארוסתי לא היתה המישפחה שלי, הייתי יכול להתגרש ממנה. אבל אם ארוסתי היא המישפחה, אין ברירה. צריך להרוג.

אני מסוגל לקחת על עצמי רצח שמישהו אחר ביצע, למשל אבא או אמא שלי. אצלנו לא נותנים לזקן לסבול. אני אפילו לא מעז לעשן ליד אבא שלי. אני ממילא עבריו ואין לי עדיין ילדים, אז למה שלא אקח את האשמה עלי? לאחי יש ילדים והוא צריך לדאוג להם, אז אני צריך לשבת במקומו, כי אין מי שידאג לילדים. ככה זה אצלנו. הייתי חייב לקחת על עצמי את האשמה.

ברור שאני רצחתי אותה. הרי הודיתי באשמה, אם הודיתי באשמה, סימן שאני עשיתי את זה. אני משלם על זה, לא? כל היתר לא חשוב, בינתיים, לפני שיבעה חודשים, תוך כדי ישיבתי בכלא, התחנתתי. הכרתי את אשתי דרך ההורים, בזמן שיצאתי לחופשה. הוריה היא ידעו שאני שטוט ל-24

רצח אשתו סמיר איברהים חכים, נוצרי מיפו חוזר כלא רמלה בה הוא עובד בגננות. סמיר אינו מצטער אף לרגע שרצח

את אשתו שבגדה בו וביזתה את כבודו וכבוד ילדיו. „אם אדע היום שבתי בוגדת בבעלה, אהרוג אותה לפני בעלה. אצלי במשפחה יש חוק נגד אשה בוגדת.“

אני נוצרי בן כפר כנא. אצלנו הכבוד עומד מעל הכל. אנחנו גדלנו על ברכי הזקנים. ראינו, למדנו, שמענו, ומה ששמענו נכנס לנו לדם. את אחותי אהבתי יותר מכל. אני גידלתי אותה. היא הייתה

„האחיד לא היה שווה את זה!“

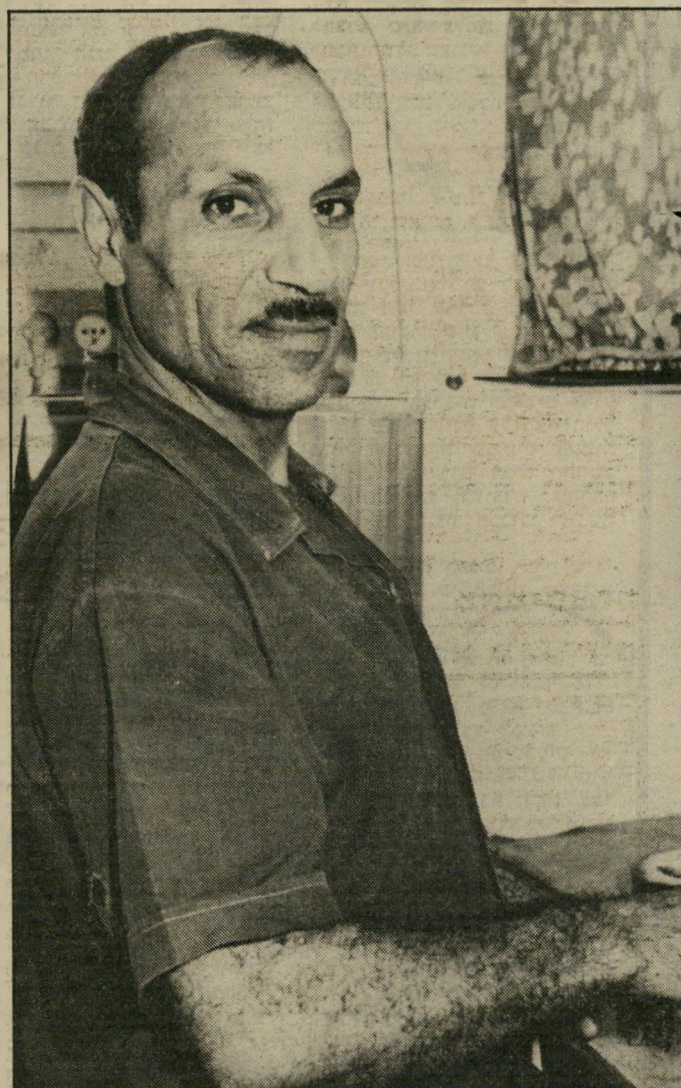
תה שונה מיתר ארבע אחיותי. הרגיו אותי שהיא הלכה עם אני שים לא רצויים.
אצלנו בכפר חיים יחד מוסלמים ונוצרים. אנחנו אוכלים אותו אוכל, כל יום לנו את אותם המינהגים, אבל להתחתן זה עם זה אסור. אם היא היתה מוסלמית, לא היה איכפת לי שתלך עם מוסלמי, אבל אנחנו נוצרים ואצלנו זה אסור. ניסיתי לשכנע אותה שתפסיק לבייש את המישפחה. כל פעם היא הבטיחה לי שלא תלך עם מוסלמים, אבל הפרה את הבטחתה. כשראיתי אותה במו עיני עם המוסלמי, הרגתי אותה מאהבה. עד היום לא מצאתי שופטים מוחוקקים שאהבו אותה יותר ממני. כשאני נזכר בה, אני צועק. הלב שלי מתכווץ.

מעונשים שנותנים במדינה הזאת לא מבחינים בין פשע ופשע. אילו ידעו המחוקקים מה זה דחף לא בריכוז היו מתנהגים אחרת. החוק היהודי לא מכיר במינהגים

שנים בגלל רצח ארוסתי. הם קיבלו אותי ולא התנגדו לנישואין. כי בעיניהם אני אדם מכובד. רצחתי למען כבוד המישפחה.“
עד כאן סיפורו של אחמד עייד ג'ממה.
אחמד יושב בכלא ועובד כנגר. כשהגיע לכלא לא ידע קרוא וכתוב, היה מכור לסמים. האסירים הערבים הפוליטיים, המרצים עונש שם מאסר בכלא רמלה, לקחו את אחמד תחת חסותם, עזרו לו להיגמל מהסמים, ולימדו אותו קרוא וכתוב. לאחמד נשאר עוד שבע שנים עד לגמר ריצויו עונשו. אחרי שמאסרו הופחת והועמד על 24 שנים, בזיכוי שלישי על התנהגות טובה.

היום, אחרי 11 שנים בכלא שאטה, באגף אסירי עבודה, מת רגש כאסם חשבון כשהוא שב ומספר את סיפור רצח אחותו, על רקע שמירת כבוד המישפחה. היום הוא בן 44 ועומד להשתחרר בקרוב, אחרי שזכה בחנינה.

מספר כאסם:

רצח אחות ומאהב חמיד חמיד בן ה-38 במטבחון הקטן בכלא רמלה שם הוא אלא אדם בעל כבוד. אבל מה עוזר הקכבוד אם אחת יושב במאסר עולם? מכין קפה לסגל העובדים. „אצלינו לא מכניס אדם כמוני בשם רוצח